

Va besar-lo amb una mena de desesperació. Robert la va abraçar molt fort:

–Tinc por d'estimar-te, Aloma.

Després d'aquella nit va ser com una bogeria. Mai no hauria imaginat que algú pogués estimar-la tant. Sentia que Robert la desitjava tothora: hauria passat hores abraçant-la, besant-la, acariciant-la sota de la roba prima; com si la vida se'ls hagués d'acabar aviat. [...] Quan Robert sortia, l'esperava impacient, entrant i sortint del jardí. Així que el veia, obria el reixat i el besava com si l'ànima li fugís pels llavis. La sang li lliscava neta per les venes, li posava color a les galtes i li omplia els ulls de vida. Dormia sense somnis, morta de tanta felicitat.

Mercè Rodoreda
Aloma

Quan ell era fora, jo continuava flotant encara en l'espai tempestejat, estremida i radiant, agitada i exultant. Quan ell tornava, altra vegada la follia. Era un estat d'inquietud, de sofriment, d'un goig mai no conegut abans. Ara... als setze anys de matrimoni i als meus cinquanta-un d'edat... És a dir, en unes circumstàncies que generalment es creuen adverses per a aquestes aventures. Ara... sorgia de cop, ple, complet, en allau: la tendresa, les delicadeses, la contemplació, el rendiment, les escomeses apassionades, la follia de la possessió... Nits senceres, fins a l'alba, entre paraules, besos, llàgrimes, abraçades... Hores i hores, totes les hores que podíem sostreure a la vida normal, tancats a la cambra, sols en la nostra explosió.

Anna Murià
Crònica de la vida d'Agustí Bartra

Cada segon que passava –al rellotge de les nostres venes era la plenitud de migdia–, tremolava el meu cos acariciat per les teves mans, ens acostava amb fortíssims reclams a qualque misteriós, inefable lloc. Un lloc fora del temps, de l'espai (un migdia, un vaixell), fet a la nostra mida i on cauríem sense salvació. Sense salvació, car aquella era l'única manera de salvar-nos, perquè allà baix, al negre de l'absolut, de l'inefable, ens esperava la bellesa, que es confonia amb la teva-meva imatge quan em mirava a l'espill de la teva carn.

Carme Riera

Jo pos per testimoni les gavines

NO EM PRENS NI ET PRENC...

No em prens ni et prenc. Traço el perfil d'un gest
i tanta llum es pobla del teu cos
que ja la llum ets tu i tots els colors
s'esbalcen i es confonen. Afuats,
esdevenim la punta d'un sol crit,
d'un sol desig, d'un sol pressentiment.
Vibra el silenci. Pluges i ventalls
mesclen els sons. L'espera és tensa. Tens
l'arc del teu cos i alhora acollidor.
Entro en tu, Marta, tendrament, i creix
en ones lentes, poderós, el goig
fins a assolir la fonda plenitud,
la balma clara sense tornaveus.
Pura i obscena et mostres. Tens els pits
suaus i erectes i te'ls beso. Tu
somrius a penes, bleixes i m'aculls.
Molt dolçament repeteixo el teu nom.

Miquel Martí i Pol
Estimada Marta

Adela va obrir amb suavitat i el va fer passar. Les persianes no estaven tirades i entrava la claror de les estrelles. Cap dels dos –amants inexperts– no es va adonar que no hi havia lluna; els contorns de les coses, però, s'endevinaven desdibuixats. Ell la calà nua dins la camisa de dormir però es va contenir per pànic del dolor inclement. Tots dos respiraven amb força. Cap gest d'estranyesa, cap inici de protesta fingida; s'havia trencat el gel i tots dos ho sabien.

–Witold, t'esperava.

Luvowski va tancar la porta i s'atansà a la dona anhelant:

–Abraça'm, Adela.

Ella se li va apropar i quan eren a frec li va passar el capciró dels dits pel front.

–Estàs suat, Witold. T'esperava. Què feies?

Witold va somriure, trist, i començava a tremolar. Emperò abans que l' enxampés la paüra que prové de l'amor, agafà Adela pels braços. Amb delicadesa. Ella s'abandonà i a Witold Luvowski li va ser cosa molt senzilla –gloriosa síntesi fatal– trobar l'indret exacte del coll on havia de mossegar.

Jaume Cabré
Llibre de preludis

No veurà més en Pere; trencarà l'únic lligam afeccional que li queda. Reconquistarà la voluntat del marit. Ho pensa i ho creu; però només de girar el cap, sent un calfred de repugnància en adonar-se d'en Tomàs adormit, tan apoderat per la torpor; vuitanta quilos de carn roja, entresuada, inútil, les mans caigudes sense gràcia damunt la gira, el ronc persistent que li entreobre els badius del nas al ritme del lleu vaivé abdominal.

Miquel Llor
Laura a la ciutat dels sants

Judita em fa fàstic. Ahir es gratava els ulls amb un peu. He d'estar-me constantment prop d'ella, i el meu esperit, encara no la veu, fuig de mi i m'hi deixa, i se'n burla. Tremolo només de pensar que un dia pot posar-se malalta!

I pensar que, en altre temps, una malaltia sempre hauria multiplicat els meus gaudis! Quan ens coneguérem, la seva febre em féu feliç, i ara, només de pensar-hi em sento aclaparat! Judita aleshores bé devia ésser com ara; no és pas ella qui ha canviat, ni jo, ni ningú. Tot és igual. Si ara sempre penso en l'olor d'espínacs quan m'acosta els llavis, aleshores bé devia fer la mateixa olor, la seva boca. Si ara m'horripilen les seves celles massa depilades, en aquell temps no les hi havia pas conegudes més frondoses. Si ara em sembla grumollosa la pell del seu braç, bé devia tenir-la-hi aleshores que me'n cenyia el coll com amb una bufanda. Judita és igual, és la mateixa Lídotxka que sabia trasbalsar-me només dient-me, a la nit, que tenia els ulls girats cap al meu rostre...

Francesc Trabal
Judita

T'ho diré sense embuts: et deixo. He pensat tants cops aquesta carta, i he rumiat tant la manera com t'ho diria (miraré que em compregui, procuraré no ferir-la, seré ferm i delicat alhora, etc., etc.), que a la fi m'he decidit a tirar pel dret. Així que ja ho veus: et deixo. Tot, ho deixo: la casa, la feina i tu. I més clar encara: et deixo per una altra. Sí, sí, exactament això que estàs pensant: com un bandarria, com un podrit fill de sa mare, com un porc amb qui en mala hora et vas casar, ara fa tretze anys. Sóc tot això i moltes coses més: un irresponsable, un immadur, un boig que hauria d'anar a parar al psiquiàtric. O a la presó. Tot el que vulguis, nena.

A les espatlles on vagis a vessar les llàgrimes de dona abandonada, hi trobaràs tota la comprensió del món. El que no em perdonaran –i, de retruc, no t'ho perdonaran a tu– és que deixi la feina. D'això, sí que se'n faran creus, els amics que et quedin i que t'aconsolin dient que aquestes coses passen cada dia; però que deixi l'arquitectura, amb el prestigi, les peles i la res-pon-sa-bi-li-tat (a partir d'ara, prepara't, aquesta és la paraula que hauràs de suportar més vegades, i creu-me que ho sento), això no és normal, no és lògic, i et miraran de cua d'ull, per si s'encomana. Via vaginal, vull dir.

Isabel-Clara Simó
Històries perverses

ELS AMANTS

No hi havia a València dos amants com nosaltres.

Feroçment ens amàvem del matí a la nit.
Tot ho recorde mentre vas estenent la roba.
Han passat anys, molts anys; han passat moltes coses.
De sobte encara em pren aquell vent o l'amor
i rodolem per terra entre abraços i besos.
No comprenem l'amor com un costum amable,
com un costum pacífic de compliment i teles
(i que ens perdone el cast senyor López-Picó).
Es desperta, de sobte, com un vell huracà,
i ens tomba en terra els dos, ens ajunta, ens empeny.
Jo desitjava, a voltes, un amor educat
i en marxa el tocadiscos, negligentment besant-te,
ara un muscle i després el peçó d'una orella.
El nostre amor és un amor brusc i salvatge
i tenim l'enyorança amarga de la terra,
d'anar a rebolcons entre besos i arraps.
Què voleu que hi faça! Elemental, ja ho sé.
Ignorem el Petrarca i ignorem moltes coses.
Les *Estances* de Riba i les *Rimas* de Bécquer.
Després, tombats en terra de qualsevol manera,
comprenem que som bàrbars, i que això no deu ser,
que no estem en l'edat, i tot això i allò.

No hi havia a València dos amants com nosaltres,
car d'amants com nosaltres en són parits ben pocs.

Vicent Andrés Estellés
Llibre de meravelles

VOLDRIA ENDINSAR-ME

Voldria endinsar-me
en el teu esguard clar
i sentir el tacte
de les teves mans
llises, tendres, sense
senyals ni nafres.
Viure amb tu cada un
d'aquells moments en què
se t'aniran fent més fortes
i més dures. I sentir-te
cada cop més a prop meu.

Montserrat Abelló
Al cor de les paraules

LA POMA ESCOLLIDA

Alidé s'ha fet vella i Lamon és vellet,
i, més menuts i blancs, s'estan sempre a la vora.
Ara que són al llit, els besa el soletet.
Plora Alidé; Lamon vol consolar-la i plora.

–Oh petita Alidé, com és que plores tant?
–Oh Lamon, perquè em sé tan vella i tan corbada
i sempre sec, i envejo les nores treballant,
i quan els néts em vénen em troben tan gelada.
I no et sabria péixer com en el temps florit
ni fondre't l'enyorança dels dies que s'escolen,
i tu vols que t'abrigui i els braços em tremolen
i em parles d'unes coses on m'ha caigut oblit.

Lamon fa un gran sospir i li diu: –Oh ma vida,
mos peus són balbs i sento que se me'n va la llum,
i et tinc a vora meu com la poma escollida
que es torna groga i vella i encara fa perfum.

Al nostre volt ningú no és dolç amb la vellesa:
el fred ens fa temença, la negra nit horror,
criden els fills, les nores ens parlen amb aspresa.
Què hi fa d'anar caient, si ens ne duem l'amor?

Josep Carner
Els fruits saborosos

JO EM DONARIA A QUI EM VOLGUÉS

Jo em donaria a qui em volgués,
com si ni jo me n'adonés,
d'aquest donar-me: com si ho fes
un jo de mi que m'ignorés.

Jo em donaria a qui es donés
a canvi meu per sempre més:
que res de mi no me'n quedés
en el no-meu que jo en rebés.

Jo em donaria per un bes,
per un de sol, però que besés
i del besat em desbesés.

Jo em donaria a qui em volgués,
com si ni jo me n'adonés:
com una almoina que se'm fes.

Josep Palau i Fabre
Poemes de l'Alquimista